Odvolání z tohoto usnesení podanému, kterým se stěžovatelka domáhala toho, aby jí vyplácen byl celý zákonný příspěvek, protože s povolaným žila před nastoupením služby vojenské ve společné domácnosti, zemská vyživovací komise nevyhověla z toho důvodu, že plný příspěvek přísluší jen osobám, jež s povolaným žily ve společné domácnosti, čehož u rekurentky nebylo. Příspěvek byl jí vyměřen ve výši skutečných podpor správně a pravoplatně.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podané dovozuje stěžovatelka, že skutečně s povolaným žila ve společné domácnosti, neboť sdílela s ním společný byt v Záhorkovicích, dokud byl svoboden i když se v květnu 1913 oženil. Syn sice na podzim 1913 odejel do Eisenerzu a vstoupil tam do práce, ale zanechal v bytě v Záhorkovicích, stěžovatelkou dále používaném, svou manželku a pak i dítě, navštívil tam svou manželku v šestinedělí a ona odejela s ním koncem dubna 1914 do Eisenerzu za prací, dítě však zůstalo u stěžovatelky a ona dostávala od syna vše potřebné k vedení domácnosti. Dne 28. července 1914 nastoupil syn z Eisenerzu vojenskou službu a jeho manželka vrátila se pak do společného bytu v Záhorkovicích. Jsou tu tedy dle názoru stěžovatelčina předpoklady pro přiznání příspěvku v plné zákonné výši. Když okolnosti dotyčné nebyly v řízení správním řádně vyšetřeny, zakládá to vadnost řízení a vyměření je nezákonné.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost odůvodněnou. Z vlastních údajů stěžovatelčiných plyne, že se svým synem Tomášem před jeho povoláním k činné službě vojenské ve společné domácnosti nežila, neboť sama přiznává, že od podzimku 1913 až do nastoupení služby vojenské pracoval v Eisenerzu, do Záhorkovic přijel v té době jen na návštěvu a stěžovatelce na vedení domácnosti pouze přispíval. O povolaném lze však jen tehdy míti za to, že žil s osobou na příspěvek nárok činící ve společné domácnosti, když s ní až do nastoupení služby vojenské společně hospodařil, tedy zejména se s ní společně stravoval (srovnej §§ 91, 92 a 174 o. z. o.), což stěžovatelka sama netvrdí. Schází tu tedy zákonný předpoklad pro přiznání plného příspěvku vyživovacího dle § 3, odst. 2 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. a bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 180.

Národní školy (Čechy): Není vyloučeno, aby se při výkonu práva presentačního dle § 31 zák. ze dne 24. února 1873 č. 17 z. z. čes. hlasovalo současně o dvou odchylných návrzích.

(Nález ze dne 16. září 1919 č. 4124.)

Věc: Okresní školní rada v Teplicích-Šanově proti zemské školní radě v Praze o nepotvrzení presentace katechety na dívčí měšť. škole v Teplicích.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: V sezení okresní školní rady v Teplicích-Šanově konaném dne 21. února 1917 navrhl okresní školní dozorce, aby na uprázd-

něné místo katechety na měšťanské škole dívčí v Teplicích presentován byl uchazeč August Müller, navržený místní školní radou na druhém místě. Člen okresní školní rady Husák navrhl naproti tomu, aby na místo to presentován byl v ternu místní školní rady na prvém místě navržený katecheta Ferdinand Gläser. Při hlasování obdržel každý z obou návrhů po 4 hlasech, načež se předseda připojil k návrhu Husákovu a byl pak Ferdinand Gläser zemské školní radě na uprázdněné místo presentován.

Zemská školní rada nepotvrdila však naříkaným rozhodnutím tuto presentaci, udávajíc za důvod, že nebyla v zákonem stanovené 3nedělní lhůtě pravoplatně vykonána, poněvadž pro návrh okresního školního dozorce hlasovali 4 z přítomných 8 členů okresní školní rady a měl proto předseda dle § 31, odst. 3 zákona o dozoru ke školám ze dne 24. února 183 č. 17 z. z. odevzdati svůj hlas a tím rozhodnouti.

Zemská školní rada shledala v tom, že předseda místo toho dal hlasovati o protinávrhu na presentaci Ferdinanda Gläsera, vadné řízení a jmenovala, používajíc ustanovení § 15 zákona z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. Augusta Müllera definitivním katechetou na dívčí měšťanské škole v Teplicích, nepřipouštějíc proti tomu odvolání.

Stížnost proti tomu okresní školní radou podaná vytýká, že netrpí presentační akt nijakou vadou řízení, poněvadž předseda projevil své mínění nejúčinnějším způsobem tím, že připustil návrh na presentaci jiného uchazeče k hlasování, čímž dal zároveň na jevo, že nesouhlasí s presentací Augusta Müllera. Když se pak předseda prohlásil pro návrh Husákův a rozhodl tím ve prospěch Ferdinanda Gläsera, nelze o nějaké vadě mluviti, neboť bylo řádným způsobem zjištěno, jaká jest vůle většiny okresní školní rady.

Nejvyšší správní soud v Praze, rozhoduje o této stížnosti, založil svůj nález na těchto úvahách:

Naříkané rozhodnutí opírá svůj názor, že trpí provedená presentace vadou řízení, o ustanovení § 31 cit. zák. o dozoru ke školám.

Tento paragraf stanoví, že k platnému usnesení okresní školní rady třeba jest nadpoloviční většiny hlasů a že předseda hlasuje, jen když jsou hlasy počtem sobě rovny.

Ježto tedy dle tohoto ustanovení není po zákonu vyloučeno, aby se při výkonu práva presentačního hlasovalo současně o dvou odchylných návrzích, třeba za to míti, že jest každé hlasování platné, vychází-li z něho zřejmě na jevo, že odpovídá vůli většiny.

Takové platné usnesení přivodil v daném případě předseda, když při nastalé rovnosti hlasů o obou navzájem se vylučujících návrzích odevzdal svůj hlas ve prospěch návrhu na presentaci Ferdinanda Gläsera, neboť nemohlo pak býti sporno, že většina souhlasí v návrhem člena Husáka.

Poněvadž nikdo netvrdí, že nebyla presentace Ferdinanda Gläsera na uprázdněné místo katechetské ve lhůtě třínedělní stanovené v § 11 o právních poměrech učitelů zemské školní radě oznámena, nebyly též dány podmínky, za kterých jest zemská školní rada oprávněna provésti jmenování pro uprázdněné místo bez ohledu na právo presentační a musilo proto naříkané rozhodnutí, ježto spočívá na nesprávném použití zákona dle § 7 zákona o správním soudě býti zrušeno.